

[Alfred Jensen.]

udskydelse; men jeg ser ikke, at der er fastsat en sådan frist. Jeg ved ikke, om det er muligt at køre med § 58 blot ved at ændre tallet 58 til 56. Jeg vil mene, at der fortsat står, at ordningen skal op til revision i samlingen 1954—55, og at der på dette område i det mindste burde være en ordning, der enten fastsætter, at loven ikke skal op til revision, eller fastsætter en tidsfrist; men det er formodentlig forhold, som det udvalg, jeg ikke selv vil komme til at deltage i, må se nærmere på. Rent juridisk vil jeg ikke tro, at det vil være holdbart, men måske andre kan belære mig herom.

Dernæst kunne jeg ønske at sige nogle bemærkninger om begrundelsen for udsættelsen eller måske ønske at få nogle oplysninger om, hvad der foregår i forbindelse med de overvejelser, der foretages angående ændringerne.

Det er ikke meget, man kan læse ud af bemærkningerne til lovforslaget — og heller ikke forøvrigt af den højtærede ministers skriftlige fremsættelse. Der tales kun om, at der foregår overvejelser vedrørende forsvarets tilpasning til den moderne krigsførelses krav, og at disse overvejelser kun befinder sig på et forberedende stadium. Det siger jo ikke meget om, i hvilken retning overvejelserne går, og derfor vil jeg gerne spørge, hvorvidt der i disse overvejelser også indgår planer om at udstyre det danske militærvæsen med atom- og brintvåben. Jeg mener, det er rimeligt at rejse det spørgsmål, da NATO i december måned, også med Danmarks stemme, har besluttet at forsyne de atlantiske hære med atomvåben. Jeg mener, det er rimeligt at rejse det spørgsmål, eftersom generalmajor Kragh gentagne gange har udtalt sig med særdeles stor kærlighed om dette våben og endog skal have udtalt, at det sidste, han kunne tænke sig, var et forbud mod fremstilling af atomvåben.

Jeg hører meget vel, at de ordførere, der hidtil har talt, er tilfreds med, at de igennem et udvalg vil blive holdt orienteret om de overvejelser, der foregår, men jeg mener ikke, noget sådant er tilstrækkeligt. Dette spørgsmål er så vidtrækkende, at ikke alene de partier, der kan komme med i et sådant udvalg, bør have oplysning om, hvad der foregår, men tinget i sin helhed; også de

grupper, der ikke får lov til at deltage i sådanne møder og et sådant udvalgsarbejde, bør have besked. Efter min opfattelse bør offentligheden have besked om, hvad der her foregår, og om man overvejer at anskaffe atomvåben til den danske hær, eller om man sysler med planer om at stationere atomvåben på anden måde her i landet.

Det er ikke nødvendigt for mig at udvikle alle de tanker, der kan fremsættes omkring disse problemer; alle her i tinget er klar over alvoren i denne sag. Jeg har blot rejst spørgsmålet for at fastslå, at det er såre alvorligt; man kan ikke sysle med sådanne planer, uden at tinget og offentligheden får fuld besked om, hvad der foregår; man kan ikke optræde på en sådan måde, at det danske folk vedrørende anskaffelse af atomvåben stilles overfor en fuldbyrdet kendsgerning.

Uviljen mod fremstilling af atomvåben, mod tanken om atomkrig, er så stor her i landet, at den er langt større end uviljen mod at få placeret amerikanske flyvere på danske baser; og netop fordi det er sådan, bør offentligheden orienteres om, hvilke planer man eventuelt har, og jeg mener, dette må ske helst allerede nu ved første behandling af disse lovforslag, men hvis det ikke er muligt, må man i hvert tilfælde kunne forvente at få en redegørelse, når lovforslagene kommer til anden eller tredje behandling.

Denne forlængelse af lovene om forsvarets ordning, inden den gennemgribende revision finder sted, kan kommunisterne ikke stemme for, den må vi stemme imod.

Viggo Stærke: Angående det første af de tre lovforslag, som her behandles, vil jeg udtale, at jeg finder det uheldigt. Oprindelig var oprettelsen af en dansk besættelsesstyrke i udlandet et led i en fælles opgave, idet den anden verdenskrigs allierede påtog sig en byrde ved at sende en besættelsesstyrke til det overvundne Tyskland, men det, der skal ske nu i fremtiden, er i virkeligheden noget helt andet. Nu påtager de allierede indenfor NATO sig en fælles byrde, nu drejer det sig ikke om en besættelsesstyrke, men om en stationering af militære styrker i udlandet.

Ordvalget i lovforslagets titel er egentlig mærkeligt; der står, at det er forslag til